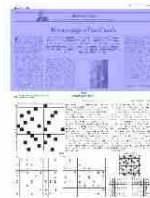


Recull de Premsa



PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ



▶ 16 Junio, 2016



ABANS D'ARA

PECES HISTÒRIQUES TRIADES PER JOSEP MARIA CASASÚS

CATEDRÀTIC EMÈRIT DE LA UPF I MEMBRE DE L'IEC

Homenatge a Pau Casals

En aquesta ocasió tan memorable de l'homenatge a l'eminent artista Pau Casals, de fama mundial, que, iniciat per l'Associació de Música "da Camera", va merèixer incontinent l'adhesió de totes les entitats culturals barcelonines, no ens cal repetir els elogis a l'inimitable violoncel·lista i al director d'orquestra sempre admirat; [...] La comissió organitzadora d'aquest homenatge tan ben acollit, després d'obtinguda l'aprovació de l'Ajuntament de Barcelona, va anunciar els actes següents, prèviament acordats: donar el nom de Pau Casals a una de les vies modernes barcelonines; fer lliurament a l'esclatit músic de la Medalla de la Ciutat, al mateix que se'l nomena fill adoptiu de Barcelona; celebrar al Palau Nacional de Montjuïc un concert a honor d'en Pau Casals, per l'admirable orquestra creada per ell, i obrir a l'Arxiu Històric de la Ciutat (Casa de l'Ardiaca) una exposició on fossin aplegats els records més re-

De la ressenya signada amb una *S.* a *Revista Musical Catalana* (VII-1934) sobre l'homenatge que l'Ajuntament de Barcelona va retre, avui fa 82 anys, a Pau Casals (1876-1973). La fundació que du el seu nom, entitats musicals barcelonines (Auditori, Palau de la Música, Liceu, Esmuc) i conservatoris han promogut enguany que el 16 de juny fos declarat Dia Pau Casals.

marcables de la vida artística del mestre. [...] Alguns dies després de l'obertura d'aquesta exposició fou rebut un nou objecte que, si a primera vista no oferia cap mena d'al·licient, era, no obstant, de singularíssima significació. Es tracta d'una pedra de la cambra mortuòria de Beethoven. Necessitats urbanístiques de la ciutat de Viena obligaren anys enrere a derrocar la vella i ruïnosa casa on el gran artista lliurà la seva ànima al Creador, lloat amb tant de fervor en distintes obres seves. Recordem que l'edifici aquest era conegut amb el nom de

"Casa dels espanyols negres" pels vells vienesos, per raó d'haver pertangut llargs anys als monjos de Montserrat. Dues pedres dels muntants d'una finestra de la cambra mortuòria anaren a parar a mans de l'acabat comerciant vienès i gran amic de Pau Casals, senyor Schütz. Ara aquest acaba d'enviar-ne una al mestre Casals amb una dedicatòria estampada en lletres de bronze a un dels costats. [...] La clausura de l'Exposició Pau Casals tingué lloc vuit dies més tard en el recolliment dolç d'aquelles sales que han guardat durant tres setmanes tan bells records. El mestre Casals volgué personalment retre un nou homenatge a l'excels músic de Bonn. Un programa integrat totalment per obres de Beethoven. Audició memorable, digne coronament dels actes que han fet més gloriós encara el nom de Pau Casals.

S. / Revista Musical Catalana
 1934





▶ 16 Junio, 2016

De tots els aniversaris que jo record, el del gran compositor Enric Granados (1867-1916) ha estat un dels més poc lluïts

Alts i baixos d'un centenari: Enric Granados

Música

PER ANTONI PIZÀ

■ Quan fa uns anys (el 2019), es va celebrar el d'Isaac Albéniz, per exemple, totes les institucions es van abocar a celebrar la seva música. Eren altres temps, es podrà dir, perquè a pesar de la crisi econòmica que ja existia i, de fet, era pitjor, encara no s'havia materialitzat la desvinculació de l'Estat de la cultura, i es creia que part de les arques públiques s'havien de destinar a la música no comercial. Ara no és així: molts han acceptat que el paper de l'Estat ha de ser mínim, just l'imprescindible perquè, senzillament, hi ha, diuen ells, altres prioritats.

Tot plegat, enguany (2016) és el centenari de la tràgica i prematura mort de Granados i l'any que ve serà el 150 aniversari del seu naixement. Nascut a Lleida i de família de militars, va formar-se a Barcelona, primer, i a París posteriorment. El seu talent va ser portentós tant com a pianista com a compositor. Tots els pianistes d'arreu del món han hagut de tocar *Goyescas*, una col·lecció d'impressionants peces per a piano inspirades pel pintor aragonès. Amb ajut estatal o sense, el món continuarà admirant aquesta música que es defensa tota sola i no necessita cap tipus de recolzament oficial.

Ara bé, Granados va escriure, naturalment, molta més música: centenars d'obres de piano; molta música de cambra (un magnífic trio, un quintet, una sonata per a violí i piano, etc.); i unes quantes òperes que són pràcticament desconegudes.



'Anhelos y tormentos', homenatge a Granados de la Companyia Nacional de Dansa. EFE

des. *Follet*, amb llibret de l'excèntric Apel·les Mestres, és la primera i una de les poques òperes en català; *Maria del Carmen* amb llibret de Josep Feliu i Codina va triomfar a Madrid quan es va estrenar; i finalment *Goyescas*, òpera basada en les peces de piano esmentades abans, es va estrenar al Metropolitan Opera de NY ara fa exactament cent anys, el 1916.

Aquesta estrena americana va ser crucial pel compositor. A NY l'òpera no va agradar perquè el llibret de Fernando Petrucci era molt fluix i el MET desgraciadament la va aparellar amb *I Pagliacci* cantada per Enrico Caruso. Ja és tenir mala sort! En tot cas, la premsa patriòtica catalana va informar que havia estat un gran èxit i la crítica nord-americana un

Tots els pianistes d'arreu del món han hagut de tocar 'Goyescas', una col·lecció d'impressionants peces per a piano inspirades pel pintor aragonès

fracàs. Granados i la seva dona van assistir a NY a l'estrena i l'elit musical i financera de NY els van complimentar durant tres mesos amb festes, recepcions i fins i tot un concert privat a la Casa Blanca per al president Wilson. Com tothom sap, el matrimoni Granados va tornar cap a Europa eufòric pel seu triomf americà. Quan en el Canal de la Mànega, un submarí alemany va torpedinar el seu vapor, el matrimoni va morir tràgicament ofegat. Granados just tenia quaranta-nou anys.

A pesar que, com he dit abans, hi ha hagut poc recolzament oficial pel centenari de Granados, moltes institucions s'hi han implicat de valent. La Universitat de NY ha organitzat un congrés amb experts internacionals; l'editorial Boileau de Barcelona ha editat la integral de l'obra per a piano en divuit volums (!) i a més tota la correspondència del compositor. El Palau de la Música de Barcelona, el Museu de la Música i la Biblioteca de Catalunya tenen a punt exposicions amb imatges, manuscrits i tot tipus de material inèdit. La prestigiosa Morgan Library de NY també va organitzar una petita exposició i un recital de piano amb les obres menys conegudes del lleidatà. A part d'una programació minsca per part de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) i distintes iniciatives privades i puntuals, Europa ha celebrat Granados proporcionalment menys que els EUA i és, crec, d'una lògica irrefutable demanar per què.

Granados a pesar de la popularitat de *Goyescas* per a piano és un compositor difícil d'emmarcar en cap context. El seu estil va ser ja en el seu temps "anacrònic", influït per Chopin i Schumann quan dominava el nacionalisme andalussista d'Albéniz i altres. Per una altra part, el personalment i la seva música no reforcen el discurs sobiranista de les institucions catalanes d'ara mateix. Granados se sentia còmode com a "espanyol" (de fet el seu pare era de Cuba) i no sé si ara se l'ha volgut castigar pel seu hibridisme cultural. Qui sap.



► 16 Junio, 2016

CITES del dia

El músic dirigeix al Palau la 'Missa en si menor' amb el seu conjunt, Les Arts Florissants

Christie i la catedral de Bach

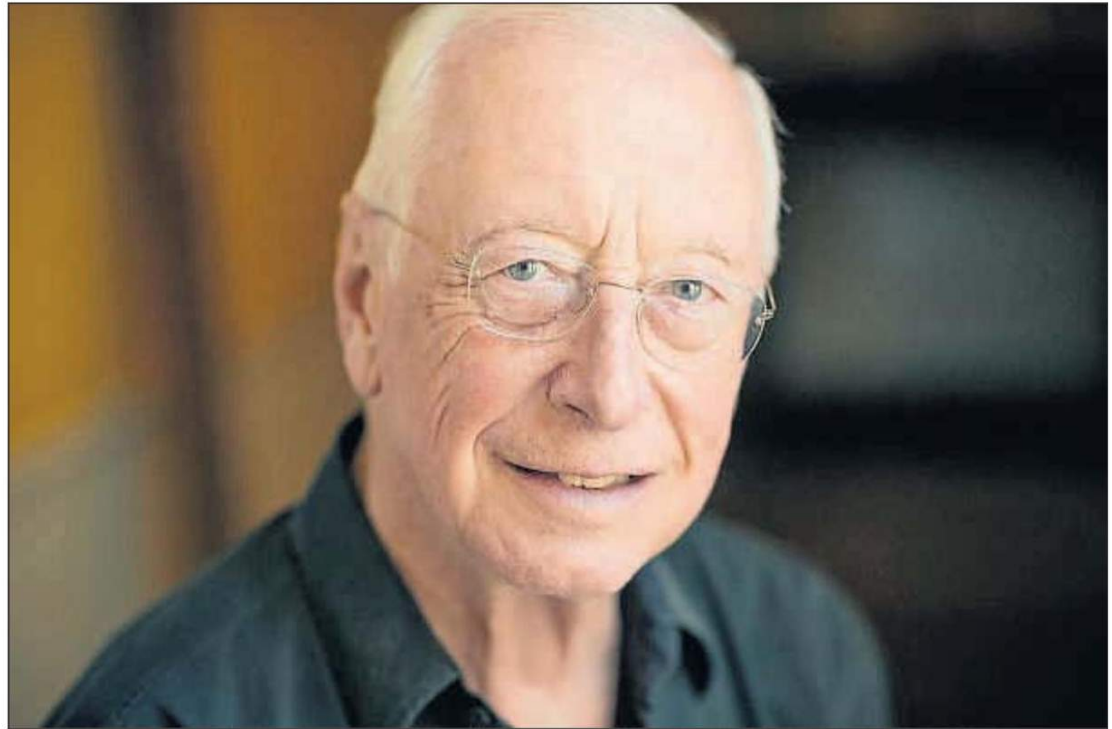
Clàssica

JUSTO BARRANCO



Barcelona tenia un deute amb William Christie (Buffalo, 1944), un dels grans de l'escena musical des de fa dècades. Tot i el seu enorme prestigi internacional, però, no ha pogut venir gaires vegades a la capital catalana, explica Víctor García de Gomar, director artístic adjunt del Palau de la Música. I ha decidit que és el moment de saldar el deute, ja que amb Harnoncourt, que considera l'altra rarsa inexplicable en la programació dels auditoris barcelonins de les últimes dècades, ja no hi ha res a fer. I salda el deute amb Christie, de qui diu que està en plena forma, amb ni més ni menys que un projecte per a tres temporades. I aquest projecte comença aquesta nit al Palau (20.30 hores) amb tota una catedral gòtica de Bach, la seva *Missa en si menor*. El projecte continuarà les temporades següents amb dos títols també de pes: *El Messies*, de Händel, i *La creació*, de Haydn.

William Christie, un dels pares del moviment historicista en la música, aquest moviment clau de recuperació de la música del passat i de la seva interpretació amb instruments antics en què han figurat Nikolaus Harnoncourt, René Jacobs i Philippe Herreweghe, entre d'altres, serà aquesta nit al Palau de la Música al capdavant del conjunt Les Arts Florissants. Es tracta del conjunt que va fundar el 1979 -va abandonar els seus Estats Units natals a començaments dels setanta per anar-se'n a Europa per la guerra del Vietnam i fa temps que té la nacionalitat francesa- i amb què, entre molts altres èxits, ha recuperat grans obres oblidades del patrimoni musical del seu país d'adopció,



JEAN-BAPTISTE MILLOT / IMPACTA

El director d'orquestra i clavecinista William Christie, fundador de Les Arts Florissants

WILLIAM CHRISTIE
 PALAU DE LA MÚSICA
 20.30 HORES

La 'Missa en si menor' és com parlar del millor Rembrandt o de la millor obra de Shakespeare"

"Bach és un dels meus déus, però també crec en d'altres, com Monteverdi i Beethoven"

des d'emocionants òperes com *l'Atys*, de Lully, fins a composicions de Campra, Rameau i Couperin. Christie també tocarà el clavecí, i les veus seran les de la soprano Katherine Watson, el contratenor Tim Mead, el tenor Reinoud van Mechelen i el baix André Morch per interpretar una vibrant versió d'una de les obres més estimades de la història de la música. "La *Missa en si menor* és una de les coses més

grans que s'han escrit mai al món Occidental; un monument", diu Christie. És un dels grans treballs d'un dels compositors més grans, Bach, resumint el seu art, com a *L'art de la fuga*. És com parlar del millor quadre de Rembrandt o de la millor obra de Cervantes o de Shakespeare; un tresor mundial".

És part dels músics per als quals Bach és el Déu suprem de la música? "Hi ha molts déus; no

crec només en un", diu, amb un somriure, Christie. "Bach és un dels grans, però n'hi ha d'altres. Hi ha Monteverdi, hi ha Beethoven...", assenyala. Però, de fet, Christie tornarà a insistir amb Bach ben aviat, el 19 de juliol, a l'Auditori de Girona, tot i que aquesta vegada amb les seves cantates profanes, incloent-hi la *Cantata del cafè*.

Tant Bach és perquè l'hi solliciten o perquè li interessa particularment ara? "Totes dues coses. He esperat molts anys per fer la *Missa en si menor*, i ara estic particularment content de poder-la tocar en molts llocs, especialment en la mateixa història de Bach, a Leipzig", assenyala. I confessa per què s'ha esperat tant: "Pensava que no estava preparat; vaig pensar que si em feia més gran tindria més idees".●